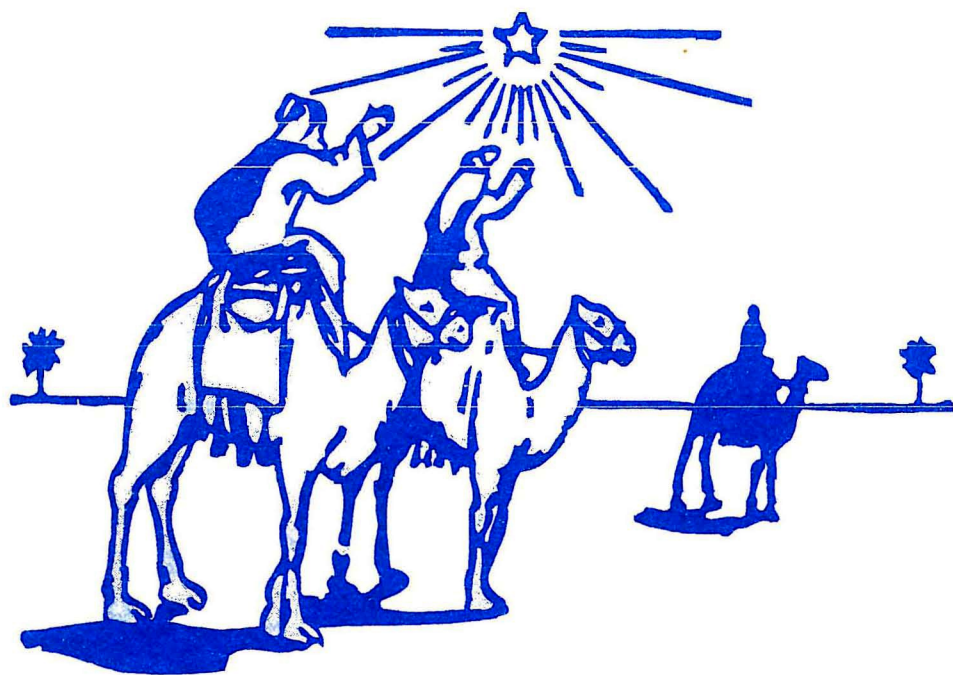

Rozhovory se životem

32

OBSAH

1. Milí přátelé!-----	5
2. Boží jiskra-----	7
3. Dětství a rodina Ježíše Nazaretského-----	8
4. Vše působí na vše-----	11
5. Boj mezi světlem a tmou-----	15
6. Zákony života-----	18
7. Proč?-----	20
8. Sluneční meditace-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Jestliže necítíme, že Bůh nás zahaluje
jemným vánkem, necítíme a nevnímáme, když
nás hledá!*

Milí přátelé!

Stále silněji vnímáte procházející události na planetě Zemi, která se blíží rychlým tempem konečné fázi své strukturální proměny. Její současné proměny zasahují do všech oblastí pozemského života a jen málo je těch, kteří si dovedou správně vysvětlit a pochopit jejich význam v procházející duchovní a morální stagnaci lidstva.

V současné době potřebuje člověk orientaci a vyšší vedení, než je to, které mu umožňuje rozumový potenciál. Vedení, které nevychází z mocenských pozic člověka a z hmotného kapitálu, ale z působení vyšší složky lidského života, z ducha. Vedení, které vás nespoutává negativními inspiracemi strachu a agresivity, ale posiluje láskou, důvěrou v pomoc a jistotou, že nezůstáváte v době boje mezi světlem a tmou sami.

Vůdčí silou a pomocí v budoucích událostech Země je Kristus. Hleďte k němu ve svém nitru cestu a snažte se plnit jeho slova: *„Sledujte moje stopy! Od Otce jsem přišel do tohoto světa, abych splnil svůj úkol. Nyní ho opouštím a vracím se k Otci zpět.“*

Každý z vás si před zrozením předsevzal během krátkého života na Zemi splnit úkol, jenž vede k vlastnímu vnitřnímu růstu, ale i k lásce a pomoci spolužijícím. Snažte se ho plnit, má velký význam pro váš život současný i budoucí.

Cesta pozemského života leží mezi věčností, dobou stvoření a návratem k Tvůrci, Jehož blízkosti se volbou protichůdného satanského směru, pramene mylného bloudění, stále více oddalujete. Váš život je potlačován nevírou, duchovní desorientací a nezájmem poznat pravdu a úkoly své pravé existence.

V krátkém úseku mezi zrozením a odchodem máte na Zemi mnoho příležitostí alespoň částečně svůj pozemský úkol splnit. Začněte s prací na sobě samých! Učte se poznávat, že život není jen zisk, společenský úspěch, požívačnost a uspokojování nároků těla.

Mnoho pomocníků, které nevnímáte, vám přináší sílu, snaží se ve vás probudit poznání, vedoucí ke správné orientaci a ochraně před nedobrymi inspiracemi. Kristus v době svého života na Zemi vložil

do modlitby Otčenáš slova: „*Otče, buď naším vůdcem a ochráncem v pokušení a osvobod' nás z moci zla!*“

Ježíš věděl, proč učil svoje učedníky této prosbě. Dnešní, vysoce se hodnotící, rozumově cenzurované lidstvo to bohužel vědět nechce.

„Následujte mne!“ Přenášejte slova Ježíšova ne ceremoniemi a slovy, ale skutky do denního života. Žijte láskou ke svému Otci, láskou, pochopením a pomocí bližnímu! Všim, co dnešnímu lidstvu tolik chybí.

*Láska nosí nejtěžší břemena a necítí
jejich tíhu.*

Anthony de Mello

Božská jiskra

Většina věřících si představuje, že Božská jiskra v člověku je částí Boha, tak jako je vodní kapka částí moře.

Bůh je nedělitelný. Zářící prasevětlo ho zahaluje tak, jako zahaluje duše lidského ducha. Božská jiskra není Bůh sám, nýbrž část Jeho prasevětla. Je nositelem božských atributů, jež propůjčují božím stvořením podobnost svému Tvůrci.

Prasevětlo, síla, duch jsou počátkem každého života, individuality, jíž Kristus vybavil fluidálním tělem.

Božská jiskra v člověku je život, zahalený Kristovým světlem, jež je pro člověka cestou návratu k Bohu. Hoří-li ve vašem nitru Kristovo světlo, dochází ke spojení s božským prasevětlem, z něhož jste byli stvořeni.

Jestliže Bible říká: „Jste bozi“, míní tím Božskou jiskru a Stvořitelem v ducha vložené božské atributy. I Ježíš vysvětluje: „...království Boží je ve vašem nitru.“

Ke spojení člověka s Bohem dochází vroucí modlitbou a duchovní meditací. Podmínkou však zůstává:

„Co se modlím, tomu musím věřit, čemu věřím, to musím žít a to, co žiji, musím milovat. Volám-li o pomoc, toužím-li něco změnit, musím věřit, žít a milovat!“

*Lidé nereagují na to, co se opravdu děje,
ale na představy, které si sami vytvářejí.
Anthony de Mello*

Dětství a rodina Ježíše Nazaretského

Využívám vánoční čas k tomu, abych předala Emanuelem zodpověděné otázky o rodinném životě Matky Marie, Josefa a Ježíše z Nazaretu. Jsou to otázky, které procházely nebo procházejí myšlením mnoha z nás.

„Na Zemi existuje v poslední době mnoho údajů o dětství a mládí Ježíše Krista a jeho rodiny. Čemu můžeme věřit?“

Ježíš byl od svého narození velmi sensitivní, inteligentní bytost. Byl prvním, ale ne jediným dítětem svých rodičů.

Josefovo první manželství bylo bezdětné. V manželství s Marií došlo, mimo prvorozeného Ježíše, ke zrození ještě šesti sourozenců: Josef, Jakobus, Juda, Šimon, Marta, Maria. Jako sedmé dítě byl matkou Marií a Josefem za vlastní přijat sirotek Miriam. S Ježíšem celkem osm dětí, což odpovídalo počtu dětí tehdejších rodin.

Doma vyrůstal, tak jako ostatní sourozenci, provázen láskou, vzájemnou pomocí a rodinou harmonií, ale byl i přísně veden k dodržování tehdy platných morálních a náboženských požadavků. Jeho individualita se projevovala vysokou inteligencí, silnou vůlí a mediálními schopnostmi, které se s přibývajícimi léty rozvíjely stále více, stejně jako styk s četnými duchovními pomocníky, mezi něž patřil Gabriel a Michael.

Vnitřní uzavřeností a snahou prosazovat vlastní vůli, které se začaly silně projevovat v době puberty kolem dvanáctého roku, mnohdy odporoval, tak jako je tomu u dnešní mládeže, požadavkům rodičů. Příkladem může být rozhovor dvanáctiletého Ježíše v Templu, kam odešel přes zákaz svoji rodiny i příbuzenstva. Jeho slova: „Nevíte, že musím být tam, kde je dům mého Otce?“ nenašla u nich plné porozumění.

Ačkoliv svoje rodiče a sourozence miloval, uvolňovala se během dalšího dospívání vazba na rodinu stále více. Přes den pracoval s otcem a večer po ukončené práci odcházel do přírody, kde o samotě hovořil s duchovními pomocníky, kteří ho provázeli, vysvětlovali mu

duchovní pravdy a připravovali ho na budoucí úkoly, o nichž až do doby křtu v Jordánu nic nevěděli.

Jeho vysoká inteligence mu umožňovala, že se sám učil číst, psát a ovládat mimo hebrejštinu i další v Judei vládnoucí jazyky.

Doma přijímal často kárání matky, méně otce, ale ne v tom smyslu, jak jste zvyklí zacházet s dětmi v dnešní době. Matka mu s láskou vysvětlovala, jak a proč by měl mnohé dělat jinak, ale nevnucovala mu svoji vůli a příkazy.

Problémem Ježíšovy puberty bylo i zvládnutí probouzejících se sexuálních sil, které chtěly negativní bytosti využít k tomu, aby ho ovládly a oddálily od daného úkolu. Na Ježíšovu prosbu přeměnili božští průvodci tyto síly pro růst mediality, takže mu zůstala zachována mravní čistota.

O společném životě s jednotlivými ženami, jak vaše literární prameny mnohdy líčí, se nebudu vyjadřovat. Lidská fantazie a představy jsou schopny při styku mezi mužem a ženou jen fyzicky zaměřených představ. Využívání sexuální síly v duchovním smyslu je jim cizí.

Stejným produktem lidské fantazie jsou i domněnky o pokračování Ježíšova života na Zemi po smrti na kříži nebo tvrzení o jeho pobytu v Indii a v dalších zemích za účelem získávání duchovních poznatků. Ježíš byl v neustálém spojení s vysokými božskými průvodci, kteří mu předávali vše, co ke svému vnitřnímu vývoji potřeboval. Poznátky mnohem cennější než ty, které mu byl schopen předávat člověk.

Přemýšlejte, než uvěříte tomu, co je o Ježíšově životě rozšiřováno. Od jeho narození uplynula mnohá staletí a čistou pravdu nelze na duchovně nízko vyvinuté planetě Zemi udržet. Každé odchýlení od ní otevírá a rozšiřuje v lidském myšlení prostor negativním silám, jejichž sugestivní působení se zrcadlí mimo jiné i zkreslováním reality Ježíšova života domněnkami a náboženským fanatismem.

Doba a výrazový styl času Ježíšova byly jiné než dnes. Četnými překlady, stálým přepisováním a upravováním byla původní pravda o jeho životě zatlačována stále více pravdou, odpovídající myšlení a návykům procházejících generací.

Jeden z mnoha mylných příkladů je tvrzení, že Josef nebyl Ježíšovým vlastním otcem a že Ježíš byl jediným dítětem Matky Marie. Ježíš se nechtěl ničím odlišovat od zákonů, platících na Zemi. Jeho početí a zrození plně odpovídalo početí a zrození ostatních pozemských obyvatel.

Josef, pozemský otec Ježíšův, byl mnohem více, než to, k čemu byl a je lidskými představami a omyly degradován. Jeho klid, vyrovnanost, vysoká medialita a láska k rodině, o kterou pečoval s velkou obětavostí, zaručovaly všem osmi dětem rodinnou harmonii a správnou výchovu. Protože byl Josef mnohem starší než Matka Maria, zemřel ještě před časem Ježíšova utrpení.

Ptáte se, čemu můžete věřit. Jen málo duchovních kruhů na vaší Zemi je schopno přijímat a předávat lidstvu čistou pravdu. Nechodí s ní na jarmark veřejnosti, nevyužívají ji k obohacování, pracují v tichu s dušemi, které jsou jim duchovními průvodci přivedeny. Jejich vlastní život zrcadlí to, o čem hovoří.

Na Zemi je v současné době velké množství médií, která tvrdí, že jsou osobně školená Kristem, archanděly Gabrielem a Michaellem nebo další řadou vašich pozemských svatých. To vše potvrzuje Kristovo varování, že stále více bude těch, kteří hovoří jeho jménem, ale zůstávají mu daleko vzdáleni. Pokud vím, neexistuje na Zemi médium, které by bylo schopno přímého styku s Kristem.

Mizivému počtu - zdůrazňuji slovo mizivému - již před svoji inkarnací na vysoký úkol připravovaných pozemských čistých médií jsou předávána Kristova slova vysokými duchovními bytostmi, ne Kristem samým.

Nezatěžujte svůj život zvědavostí a honbou za senzacemi. Naplňte ho láskou, dodržováním božských zákonů a poznáváním Kristova světla ve svém nitru. Tím budete schopni rozpoznat „pšenici od plev“ a čistotu pravdy bez otázek.

Jakmile věříš, že jsi ten, za kterého tě považují přátelé, ale i nepřátelé, neznáš sebe sama!

Vše působí na vše

Jsmo-li schopni se hlouběji zamyslet nad podstatou všech životů, od nejprimitivnějších prvků až k nejvýše vyvinuté formě, člověku, poznáme, že všechny životy vychází ze stejné podstaty a je provázen stejnou životní zákonitostí, v níž vše působí na vše.

Řecké slovo pro vesmír - kosmos - znamená šperk, klenot a dokazuje, že staré klasické národy považovaly vesmír za impozantní umělecké dílo, v němž lze rozeznat nesčetné navzájem závislé linie, nerozlučně spjaté s celkem, z něhož vycházejí.

Nejvyšší zákon kosmického pořádku - „Vše působí na vše“ (Fritsche, „Taurus“, 20) - tuto závislost potvrzuje. Poškození jedné životní linie, jehož rozsahu si člověk není vždy plně vědom, má za následek poškozování celku, jež je v procházející době stále zřetelnější.

Evoluční spirála současné doby naznačuje krizi blížících se hlubokých přeměn, vycházejících ze ziskuchtivosti a klesající morálky člověka, jimiž poškozuje nejen život vlastní, s ním spojené životy celé přírody, ale i éterické tělo Země. Energetická aura Země je pramenem kosmických energií, nutných pro existenci pozemských životů a vibračních energií vyšších dimenzí univerza. Vše působí na vše!

Následující příklady ze zvířecího a rostlinného světa potvrzují tato slova a mohou být člověku důkazem zákonitostí a nedělitelnosti společného soužití životních forem.

Charles Darwin (1809-1882) informuje o vzájemné souvislosti mezi maceškami a kočkami:

Zahradní macešky v Anglii jsou opylovány téměř jen čmeláky. Nepřítelem čmeláků jsou polní myši, které ničí jejich hnízda. Na dědinách, kde žijí kočky volně, stávají se lovem myší ochránci čmeláků. Výzkumy bylo zjištěno, že počet myší je zde omezen a výskyt macešek je tím větší, čím více koček žije v jejich životním prostoru.

Stejné poznání je pomocníkem i při sklizni jetelového semena. Kočky loví polní myši, které se živí hmyzem, opylujícími jetelové květy. Čím méně je myší, tím více je insektů opylovaných květů a tím vyšší a lepší

je úroda jetelového semene. Proto radí biologové sedlákům, aby chovali kočky.

V Americe jsou přesvědčení výrobci deštníků, že odbyt jejich výrobků souvisí s počtem v oblasti žijících veverek. Kde je více lesů, tam častěji prší a lidé potřebují víc deštníků. V současné době dochází k úbytku lesů. Mnoho stromů musí být vykáceno, protože jsou zamořeny škodlivým hmyzem. Proč? Protože mnoho hmyzem se živících ptáků muselo opustit svůj životní prostor, kde došlo k přemnožení veverek, které ničíly ptačí hnízda.

Američtí vědci zdůrazňují, že na tomto stavu se podílejí nejen myši, veverky nebo hmyz. Především člověk poškozuje biologickou rovnováhu života přírody ziskuchtivými zásahy do jejího života.

Kapitán Light uveřejnil již v minulém století zajímavé zkušenosti ze svých cest, například poznatky o souvislosti mezi kobylkami a morovou epidemií.

V květnu 1814 se stal svědkem, jak obrovské mraky kobylek zatemnily nebe a zničily všechnu úrodu. Obyvatelé přijali tuto událost poměrně klidně a děkovali Bohu, že nedošlo, tak jako v uplynulých dobách, k vypuknutí moru a ztrátě nesčetných životů. Jejich naděje se nesplnila. K propuknutí moru došlo hned v následujících dnech.

Lékař Dr. Karl Ch. Wolfart, který se zabýval studiem podobných úkazů konstatuje, že člověk nebyl doposud schopen poznat a pochopit vzájemné vztahy mezi atmosférickými poměry, přepadem kobylek a morem, a nemá pro ně patřičná vysvětlení.

Jamajka trpěla pohromou velmi rychle se množících krys. Obyvatelé se rozhodli k rychlému rozšíření mungos (malá indická šelma), které téměř všechny krysy vyhubili. Zasazení do jiného životního prostředí neměli zde mungos žádné nepřátele, jejich počet rostl stále víc a v důsledku úbytku krys se začali živit ptáky. Tím docházelo k rozšiřování škodlivého hmyzu a člověk stál bezradně vůči situaci, kterou zavinil zásahem do přírodních zákonitostí, které není schopen plně poznat a pochopit.

V roce 1952 nastalo v Anglii velké vzrušení, když sedláci objevili na svých polích stále větší množství rostlin, jejichž domovem byl Nový

Zéland, Jižní Afrika a Austrálie. Nikdy předtím nebyly registrovány v evropských zemích. Po několika letech hledání bylo zjištěno, že semena a výtrusy těchto rostlin se zachycovaly na vlně ovčí a vyčesané zbytky po zpracování vlny byly používány jako cenné organické hnojivo na anglických polích.

Dlouhá léta byla v Sognefjordu v Norsku měřena teplota vodní hladiny. Její stoupání a klesání plně odpovídalo změnám růstu norských borovic, ale i hodnotám sklizně obilí, brambor, luštěnin a sena. Vše působí na vše.

Tento hermetický axiom se potvrzuje nejen v životě rostlin a zvířat, ale i v životě člověka. Dostojevskij (Bratři Karamazovi) při vyprávění o zločinci poukazuje na zodpovědnost za spáchaný čin zločincem samým, ale i jeho spolužijícími, protože nedali zločinci dostatečnou lásku a příklad, aby zachránili jeho duši. „Všichni jsou vinni na všem“, říká Dostojevskij. Místo odsuzování přemýšlejme, jak se na činech odsuzovaného podílíme sami.

Není náhodou, že uprostřed zeleninových záhonů a obilních polí vyrůstají rostliny, člověkem označované jako plevel. Při delším pozorování zjistíme, že jednotlivé druhy zeleniny a obilí žijí v symbióze jen s určitými druhy plevelu. Dochází mezi nimi k výměně výživných látek a k vyzařování, které jsou pro oba rostlinné druhy prospěšné a nutné.

Příkladem může být chrpa rolní v žitném poli.

Násilným zásahem člověka dochází k porušení životní rovnováhy. Vysokoškolský profesor, který se považoval za velkého znalce přírody, radil obyčejnému sedlákovi, jak se zbavit lučního plevelu. Sedlák mu odpověděl prostými, ale moudrými slovy: „Vy máte dost peněz pro zvěrolékaře, ale my musíme dávat zvířatům medicínu hned ve žrádle. Šalvěj, koží brada, řebříček musejí na našich lukách zůstat, aby zvířata zůstala zdravá!“

V Americe byla půda, do níž byly zasazeny lesní stromy, hnojena hnojivy s přísadou radioaktivních izotopů a bylo pravidelně měřeno jejich vyzařování, růst a zdravotní stav. Mnohé stromy vyrostly v silné kmeny, mnohé zůstaly zakrnělé. Ale všechny stromy vytvářely

vzájemně se podporující jednotku. Jejich kořeny se pod zemí proplétaly a lépe vyvinuté stromy předávaly zakrnělým jedincům vlastní šťávy, aby je udržely při životě.

Až člověk, nejvýše vyvinutý život na Zemi, bude schopen podobného vztahu ke svým spolužijícím jako mnohé nížeji vyvinuté rostliny a zvířata, nebude svět znát chamtivost, hlad, války a vzájemné ničení. To vše záleží na každém z nás.

Literatura: W. Schroedter: „Pflanzengeheimnisse“

Mladý student se vychloubal, co všechno ví a jak obrovské jsou úspěchy moderní vědy:

„Umíme létat jako ptáci, a to, co ptáci a příroda umí, umí věda už dávno“

Mistr se jen usmál a skromně se otázel: „I sedět na ostnatém plotě a na telegrafním drátu?“

Anthony de Mello

Boj mezi světlem a tmou

Mocnosti pravdy a lži zápasí v srdci člověka.

*Pravda, zrozená z pramene světla, lež ze
studny temnoty.*

*Podle toho, jak člověk pravdu přijímá, může se
vyhnout temnotám a žít světle!*

Evangelium Ezejských

Přemýšlíme-li o situaci více než před dvěma tisíci lety, kdy se mezi lidmi stále více rozšiřovalo poznání, že mladý kazatel z Galilee přináší jiné učení a poznatky, než za neomylné považovali farizejové, saducejové a znalci Písma, najdeme hodně podobnosti s obrazem současné doby.

I dnes je zesměšňován a křížován ten, kdo se snaží přinášet světlo do stále více zatemňovaných prostorů lidstva, ve velké většině zaměřené na materialistické myšlení, jednání a mluvení. Málokdo kontroluje to, co myslí, to, co vychází z jeho úst a čím často znesvěcuje život vlastní, ale i celého národa. Energie myšlenek a slov je nezničitelná a každý národ je zrcadlem myšlení svých obyvatel. Rostoucí egoismus, sebepřeceňování, vzájemné nepřátelství, kritika, závist, žárlivost, války, lhaní, podvod, honba za zisky, tělesným uspokojováním a další nedobré návyky, vedou lidstvo do protichůdného směru cesty, než je jeho životu Tvůrcem určena.

Odkud přichází síla nectností, degradující člověka k otroctví a duševní stagnaci? Především z jeho vlastní vůle, s níž přijímá sugesci negativních sil, které ho obklopují, proti nimž se nebrání, protože na jejich existenci nevěří a nemá o jejich působení dostatečné vědění. Uvolňuje jim cestu nedostatečnou kontrolou svého myšlení, mluvení a jednání, nedostatečným bojem a objektivitou proti vlastním slabostem a chybám, které připisuje jen ostatním.

Je nutné myslet vědomě, ne automaticky a než dojde k realizaci myšleného, zodpovědět si objektivně otázky: „Co přináší tato myšlenka, pocit, představa mému vnitřnímu růstu? Čím pomáhá nejen mně, ale i mým spolužijícím? Jak posiluje nebo zeslabuje její pozitivní nebo negativní energie moje tělesné a duševní síly? Jsem si vědom, že síla myšlenek nezaniká, ale rozpíná se do všech životních

prostorů? Jak přispívá k harmonickému soužití mého životního okolí, celé Země, univerza?“

Nejcennější jsou myšlenky lásky, pomoci a služby bližnímu.

Vytrvalá, vědomá kontrola myšlení zamezuje negativním silám přístup do lidské aury a zajišťuje nejen myslícímu samotnému, ale i jeho okolí harmonii, zdraví a vnitřní vývoj, základ úspěšného, naplněného života.

Málokdo je si vědom toho, jak důležitým faktorem boje proti nedobru je i přijímaná potrava a jí uvolňovaný životní od, který vytváří obal lidského těla, auru. Čím čerstvější a zdravější je potrava, tím silnější je vyzařování aury, které odpuzuje člověka obklopující negativní síly. Světlou, zářící auru vlastní jen ten, kdo zároveň žije i bohatstvím duše, ten, jehož myšlení, jednání a mluvení je zaměřené na plnění božských zákonů, především zákona lásky a vzájemné pomoci.

„Cti svého Otce nebeského, ale i svou Matku Zemi, a dodržuj jejich přikázání - nezabiješ! Všem byl život dán Bohem a to, co Bůh dal, nesmí člověk ničit. Každý, kdo zabije, zabije svého bratra a kdo jí z těla zabitých zvířat, jí z těla smrti! Nezabíjejte a nejezte maso nevinných obětí, jestliže se nechcete stát otroky Satana. Život plodí život a smrt plodí smrt. Vše, co zabije vaše tělo, zabije také vaši duši!“

Evangelium Ezejských

„Hleďte, dal jsem vám k obživě všechny rostliny celé Země i s jejich semeny, všechny stromy, jejich plody s jádry, to vše je vaším masem!“

Mojžiš

Všichni jsme si vědomi, jak na tento požadavek reaguje dnešní člověk, jehož konzum potravy z těl zabitých zvířat roste.

Již Ježíšovi posluchači reagovali na požadavek, nezabíjet zvířata a nejíst maso zvířat, níže vyvinutých bratří, slovy: „Proč dovolil Mojžiš našim předkům jíst maso zvířat? Zakazoval jim jen maso zvířat nečistých, ale ty, Pane, zakazuješ nám jíst všechno. Je to zákon od Boha nebo tvůj vlastní?“

Ježíš odpověděl: „Bůh dal vašim praotcům prostřednictvím Mojžíše deset přikázání. Ale oni je nebyli schopni dodržovat tak jako vy, protože neporozuměli slovům svého Otce.“

Porozuměl člověk o dva tisíce let později lépe slovům svého Tvůrce? Tuto otázku si musí zodpovědět každý sám, zároveň s rozhodnutím, jakou potravu chce během svého pozemského života přijímat. Šíření agresivity, pohlavní nezřízenosti, egoismu, nově propukajících nemocí a dalších nedobrych úkazů jsou dostatečnou výzvou ke změně životních zvyklostí těla i mozku.

Ale každý má svobodnou vůli. Pokud není v područí negativních sil a důvěřuje v pomoc, sílu a vedení svým Tvůrcem, pokud chce a snaží se realizovat svoje předsevzetí nejen slovy, ale i skutky o zodpovědnosti vůči ostatním životům, dokáže zvládnout svoje tělesné návyky a sklony a uvolnit cestu světlu.

Boj proti temnotě, posilován pevnou vůlí, vytrvalostí a objektivním poznáváním sama sebe, obohacen silou a paprsky Lásky čistých Božských pomocníků, vede ke splnění cíle a úkolu, s nímž se rodíme, a k vnitřní a vnější harmonii, po které toužíme.

Plně však budeme schopni pochopit sílu a význam vítězství světla našeho uplynulého života až po návratu domů. Vděční za každý uskutečněný krůček světlu vstříc nebo plni lítosti nad promarněnými příležitostmi k oproštění se z temnoty pozemských slabostí a omylů.

„To jsem rád, že jsme sebou vzali našeho osla. Bez něho bychom nemohli dopravit mého zraněného syna domů.“

„Kde se zranil?“

„Náš osel ho napadl a zranil!“

Anthony de Mello

Zákony života

Tvůrce je a působí všude a ve všem. Jeho vůle je lidstvu dána zákony, jež jsou věčné, nedělitelné, ale mohou působit v obměnách, aniž by docházelo k porušení jejich vnitřní substance.

Čím více stoupá vývoj světa, tím silněji prožívá lidstvo sílu božské zákonitosti, poznává její žehnající vliv a pravdu. Zákon je Boží vůle, která prostupuje vše, protože existuje jen jediný Tvůrce všeho a všech.

Každé stvoření je částí Božských zákonů, ale každé je přijímá a začleňuje do svého života přiměřeně hodnotám a vnitřní vývojové úrovni procházejícího života svým způsobem. Jak naivní jsou snahy a myšlenky různých jedinců a institucí, kteří se snaží vůli Tvůrce přinutit k působení, odpovídajícímu jen jejich vůli, schopnostem a snahám! Člověk, nepatrné zrnko univerza, chce nutit nekonečnost, absolutní moudrost a lásku na svoji úroveň? Nutit zákon schopen není, naopak musí se učit zákon, nutící ho k životnímu pořádku, přijímat a dodržovat. Každý zákon zanechává jeho svobodné vůli určitý volný prostor, ale jen pokud neškodí ostatnímu stvoření.

Nevažte se a neusuzujte jen podle Země, na níž žijete. Ta je příliš malá a vývojově nízko začleněná do životních prostorů univerza. Vycházejte ve svém myšlení a úvahách z existenční reality v š e h o stvoření, z jeho životních prostorů a forem, o nichž nemáte doposud dostatečné znalosti a představy.

U všech stvoření působí Božské zákony stejnou silou a čím vyšší je jejich vývoj, tím více jsou dodržovány, tím silněji a zřetelněji působí síla Tvůrce na pravou, vnitřní podstatu života, ducha, pro jehož existenci chybí mnohým z vás ještě víra a přesvědčení.

Mnozí denně volají a prosí: „Bože, miluji Tě, děkuji Ti, prosím Tě..“ To jsou krásná slova, ale většinou mají platnost jen pro okamžik, kdy jsou vyslovena. S přechodem do shonu a nároků denního života vzdalujete se rychle od svých slov, předsevzetí a slibů.

Slova mají být zárodkem skutků, jinak jsou přelháváním nejen sebe, ale i Boha. Jeho Láska se realizuje ne slovy a ceremoniemi, ale skutky. „Dělej to, co vyžaduješ od ostatních a dávej jim vše, po čem

toužíš sám. Dodržuj Bohem dané zákony, především zákon lásky k bližnímu a nehovoř o tom, co dáváš!“

Nedobrymi skutky, lží, podvody a dalšími lidskými slabostmi nezpůsobujete bolest Bohu, ale sami sobě. Jejich působením jsou životní rány, starosti, bída, bolest a nemoci, které nejsou božím trestem, ale důsledkem vlastních přestupků proti Božským zákonům.

Bůh není trestající, mstící síla, ale absolutní Láska, síla k novému začátku, jestliže o ni prosíte, i když jste doposud Jeho zákony pomíjeli a přestupovali.

Bůh není jen váš Tvůrce, je Vším ve Všem:

Intenzita boje každého z vás o čistotu myšlení, pocitů a skutků, odpovídajících Božským zákonům, se brzy přenese i na boj duše celého světa za Světlo a Lásku všech národů, až splynou s kosmickým celkem Všeho a Všech.

Pobožná žena vyprávěla Mistrovi, že chodí denně ke zpovědi.

„Hřešíte tolik?“

„Nu, byla jsem líná jít v neděli do kostela, nadávala jsem zahradníkovi a vyhnala moji tchýni na celý týden z domu.“

„Ale to vše jste přece udělala už před několika lety!“

„Já vím, ale přesto se z toho zpovídám, jinak mi to chybí, protože na to tak ráda myslím!“

Proč?

Od prvopočátku lidského života provázejí člověka stále stejné otázky: Co je smyslem mého života? Kdo jsem a proč jsem zde? Proč trpím, strádám a můj spolužijící má vše, po čem toužím? Co mám dělat, abych se oprostil od tíhy života a jeho, pro mě mnohdy nesnesitelných nároků?

Důvod těchto otázek leží v nedostatečném vysvětlení základních konečných zákonů karmy a znovuzrození, jejichž pravda byla uznána již 5000 let před Kristovým narozením. V roce 533 byly Konstantinopolským koncilem násilně odstraněny z církevní nauky a pod hrozbou „věčného zatracení“ byla a je víra v jejich platnost potlačována až dodnes. Nahrazeny vlastní konfesionální naukou, která většinu logicky myslících věřících neuspokojuje, zůstávají živým otazníkem lidské existence tak dlouho, pokud se člověk neprobojuje k poznávání nezkreslené pravdy o cíli a zákonitosti všech životů.

Karma a zákon znovuzrození jsou zákony vyrovnaní, zákony konečné. To znamená, že po skončení a vyrovnaní příčin, které je vyvolaly, končí i jejich působení. Příznivá nebo nepříznivá karma je zrcadlem skutků, které člověk během svého vývojového cyklu na níže vyvinutých planetách činil a činí. Pomocí reinkarnací v zemích, rodinách, v životním prostředí a se spolužijícími, s nimiž je karmicky vázán, musí být všechna vzájemná provinění odčiněna. Kdo je schopen pochopit tuto pravdu, získává hluboké porozumění pro lidský život a jeho rozdílné životní hodnoty. Sklízíme plody semen, která jsme sami zasévali.

Počet inkarnací není určován Tvůrcem, ale člověkem samým. Někteří buddhisté sice hovoří o počtu 1500, ale to neodpovídá pravdě a odporuje svobodné vůli člověka. Počet inkarnací, nutných pro vyrovnaní karmy, je určován tempem a hodnotami vnitřního růstu člověka.

Nadání, schopnosti a všechny pozitivní životní dary považuje většina lidí za štěstí nebo dar od Boha. To svědčí o nedostatečné představě Božské spravedlnosti. Správné je přiznat si, že vše, co člověku život přináší, je působení vlastních činů, které jsme buď v dřívější nebo

v současné existenci uskutečnili. I kreativita, schopnost umělecky tvořit, je duší samou získaná schopnost, kterou si přináší na Zem, aby pomocí vyšších inspirací ve smyslu čistého umění tvořila díla, zušlechťující duše spolužijících.

Začátek každého uměleckého projevu vychází z ducha, v němž jsou uloženy poznatky a schopnosti všech prošlých inkarnací. Z biografii četných umělců, na příklad básníků nebo hudebníků, je známo, že často museli vstát uprostřed noci a přenést přicházející inspirace pomocí mozkové aktivity do formy, přístupné lidem.

Prekvapujícím poznáním je i fakt, že většina umělců věří na zákonitost reinkarnace. Jako příklad uvádím poznatky z poslední doby v oblasti hudební:

Perfektní umění mladé korejské houslistky Sarah Chang je pro hudební svět fenoménem, pro který chybí vysvětlení. Známý dirigent Zubin Mehta, ale i americký profesor vědecké společnosti pro výzkum hudby Petr I. Walker a mnoho dalších veličin z oblasti hudby jsou přesvědčeni, že Sarah je reinkarnací zemřelého houslisty Paganini.

Již ve třech letech byla schopna sama přehrávat na klavíru melodie, které slyšela ve svém okolí. Ve čtyřech letech dostala první housle. Ve stáří osmi let ji slyšel poprvé hrát proslulý dirigent Zubin Mehta a pozval ji jako sólistku koncertu New York Philharmonic Orchestra, kde sklídila obrovské úspěchy. Po stejně úspěšném koncertě v Anglii prohlásil další proslulý dirigent Yehudi Menuhin, že Sarah je nejlepší a nejperfektnější houslistka, jakou ve svém životě doposud slyšel. Je přesvědčen, že je inkarnací velkého hudebního umělce.

Berlínská Filharmonie provázela třináctiletou Sarah při koncertě, kde hrála Paganiniho sólovou kadenci, považovanou za nejnáročnější houslovou skladbu vůbec, kterou nazývají housloví virtuózi Mount Everest houslového umění. Malá Sarah ji hrála tak perfektně, že houslisté orchestru položili svoje nástroje na zem jako výraz uznání a úcty před jejím uměním.

Dnes devatenáctiletá Sarah je zcela normálním děvčetem se zálibami, odpovídajícími jejímu věku. Na housle hraje s nadšením asi tři hodiny denně. Ačkoliv o inkarnaci téměř nic neví, přiznává:

„Jakmile začnu hrát, mám zvláštní pocit, že nehraji já sama. Zdá se mi, jako bych byla někdo z jiného světa.“

I světoznámý dirigent Leonard Bernstein (1918-1990) byl přesvědčen získanými poznatky a různými důkazy, že je inkarnací skladatele Gustava Mahlera (1860-1911).

V probíhajícím pozemském životě nejsme schopni plně poznat člověkem a jeho institucemi zkreslovanou čistou pravdu o zákonitosti reinkarnace a karmy. Ale to, co často prožíváme jako důkazy jejich existence, postačuje k plnému vnímání a potvrzení jejich reality.

V lidském životě není nic bez přeměn. Neustále se mění různé buňky našeho těla, naše přání, názory, záliby a touhy, všechno prochází přeměnami, které vedou ke stagnaci nebo k vývojovému růstu. Jen my sami se nesnažíme dostatečně vnitřně měnit. S oblibou si předstíráme změny tam, kde nejsou, s nadšením posloucháme a čteme slova, která nás uchvacují, ale žít je, zařadit je do denního života, neomlouvat stále se vracející slabosti a chyby, to většinou nedokážeme.

Stejně je tomu i s vírou v Tvůrce a s dodržováním Jeho zákonů. Jsme přesvědčeni, že jsou v našem životě již pevně zakotveny, ale stačí první těžší životní náraz, ztráta nebo zkouška, a naše víra přechází v pochybnosti.

Prací na vlastním duševním a morálním růstu, respektováním nejen zákonů pozemských, ale i nad nimi stojících zákonů Božích, chráníme se před další karmou, jejíž břemeno ztrácí svoji tíhu a platnost každou dobrou myšlenkou, slovem a skutkem.

Navštívili jsme muže, jenž žil osamocen ve vzdálené lesní chatě a divili jsme se, jak dokáže žít zcela sám v opuštěném prostředí a v tichu přírody.

Muž se usmál, načerpal ze studny do vysoké nádoby vodu a vyzval nás, abychom mu řekli, co ve vodě vidíme.

„Nic, jen rozčeřenou vodní hladinu!“

Po malé chvíli nás opět vyzval, abychom pozorovali obraz, který se ovráží v mezitím uklidněné hladině.

„Nyní poznáváme jen sami sebe!“

„Ano“, odpověděl muž, „to je obraz ticha. Poznáváš sám sebe!“

Sluneční meditace

Mnoho pozemských kultur uctívá slunce, které je dárce životní vitality a zároveň božským aspektem, oživujícím celý kosmos. Sluneční vitalita, přijímaná srdeční čakrou, je nervovým fluidem, jež ve spojení s ostatními kosmickými energiemi posiluje celé tělo, hlavně svaly a nervovou soustavu. Pomáhá dosáhnout životní rovnováhu a energie milionů nejjemnějších zářících slunečních částíček oživuje každou buňku tělesných orgánů rostoucí vitalitou.

Sluneční meditace má být prováděna vleže, se zavřenýma očima, s obličejem obráceným k východu. Před počátkem meditace, která otevírá naši auru, prosíme duchovní průvodce o ochranu. Po ukončení meditaci prosíme opět o uzavření aury.

Zpočátku hluboce, vědomě nadechujeme nás ozařující světlo, necháme dech proudit do břicha a představujeme si, jak se v našem těle pomalu otevírají kalichy všech nervových center, čaker. Hlubokým, vědomým dýcháním dochází ke stále užšímu spojení s Tvůrcem, s kosmickými životními silami a se vším životem. Jsme vše ve všem.

Představujeme si, jak přijímaná síla proudí od prstů nohou počínaje vzhůru do celého těla, které cítíme jako těžkou, bezvládnou hmotu. Provázíme sluneční světlo a jím uvolňovanou sílu do všech částí těla, do všech orgánů a podržíme je trochu déle tam, odkud vycházejí naše nemoci a bolesti. Obejmeme v představě svoje tělo s láskou, vděčností a vědomím, jak věrně nám slouží, ačkoliv trpí naší častou bezohledností, nedobrymi návyky, nároky a nesprávnou výživou.

Do všech směrů, kam zaměříme svoje myšlenky a představy, provázíme a prostupuje nás teplo záření, sluneční síla, rostoucí duševní a tělesná vitalita. Sluneční energie je zachycována jemným nervovým systémem éterického těla, prostupuje pomocí čaker celé fyzické tělo, které jako vyschlá houba lačně nasává její proudění k oživení a pročištění všech orgánů. Vše vyrovnávající rytmus kosmické energie harmonizuje jejich aktivitu.

I duševně cítíme uvolnění. Přijímáme vědomě univerzální božskou energii, jejíž léčivá síla Lásky uvolňuje napětí duše, harmonizuje

naše nedobré vztahy ke spolužijícím a ulehčuje tíhu denních těžkostí. Snažme se potlačit všechny myšlenky a představy, a věnujme zpočátku alespoň několik vteřin k vyjádření díků a spojení se s pramenem Světla a životní síly, předávané nám hřejícími paprsky a krásou slunce.

Na konec meditace si představujeme, jak teplé, zářivé slunce zapadá do našeho těla a zachyceno srdeční čakrou provází nás při plnění povinností procházejícího dne. Vědomým hlubokým dýcháním a díkem za prožitou vnitřní krásu vrátíme se do reality dne.

Sluneční meditaci můžeme provádět i ve dnech, kdy slunce nesvítí. Jeho vitalita a síla ducha neznají šed' mraků a temnotu. Jsou věčným světlem Tvůrce, provázejícím naše dny v každém okamžiku procházejícího života. Šťasten ten, kdo si je toho vědom!

Jednoho dne se modlil prorok Mohammed v mešitě, naplněné lidmi a citoval z koránu verš, kde prohlašuje faraón: „Já jsem váš opravdový Bůh!“

Mladý chlapec zrudl hněvem a hlasitě zvolal: „To byl domýšlivý darebák!“

Prorok nereagoval na toto zvolání, ale všichni ostatní chlapce po ukončení společné modlitby kárali: „Nestydíš se rušit naši modlitbu? Bůh tě potrestá za to, že jsi v přítomnosti proroka něco takového řekl. My jsme všichni mlčeli, ačkoliv jsme si mysleli totéž.“

Mladý chlapec byl nešťastný a styděl se za svoje slova. Zakrátko se zjevil prorokovi Gabriel a řekl mu: „Bůh tě prosí, abys oznámil ostatním, aby neobviňovali chlapce za jeho přímost. Jeho ze srdce vytrysklá slova mají pro mě větší cenu než z úst vycházející modlitby ostatních.“

Modlíme-li se, vidí a vnímá Bůh ne naše slova a vnější ceremonie, ale modlitby našeho srdce!

Anthony de Mello: „Jalal ud-Runmi vypravuje.“